

O TŘEŠNÍCH, KOSOVI A PROBDĚLÉ NOCI

Noční třešně, dostávám jich plnou mísu. A kosa
do plic, který co minutu svírá se v křeči hladem.

Říkám mu: Vypustil bych tě, ale nevím, jestli jsi můj
přítel.

Opakuji se. Mnohokrát. Bych i zakřičel, že
přiškrcení mají právo prvního rána, ale dcera
odrostla a svůj díl polibků táta už dostal,

a já nemohu krást její čas, když ona sama teď křísí
v sobě ženu před zrcadlem v koupelně, když její
dech ostře čpí třešňovým likérem vypáleným na
odvrácené straně jara,

a já nemohu než z dále posnídat cvaknutí vypínače,
jehož zvuk mě přesvědčuje, abych nepochyboval
o dokonalém zabezpečení před úrazem s následkem
smrti.

Říkám mu: Uvěřil bych ti, ale nevím, jestli jsi můj
přítel.

Tati, zamkneš za mnou? Ptá se Agáta při odchodu.
Co říct jiného, než – Jasně, zlato...